

נקשר בו, והיום (זהם) שלו וዳי אחד, קשור של הפל ואמצע של הפל.

זה שפטות בראשית (ויעץ המים בתוכה הגן, בתוך מפש, באמצע, ואחו בכל האדרים ונקשר בו. ועל כן פסח ופסכות, והוא באמצע. משום שהוא האמצע של הפל, וזהו השבח של התורה ביום זה, ולא יותר. שבח האמונה וקשר של הפל. אמר רבי יהודא ברוך הרחמן ששאלתי לך, וזכירתי לדברים הללו.

אמר רבי יצחק, שמחה ושרה עתידים ישראל לשבט את הקדוש ברוך הוא פמו השבח שמשבחים ישראל בלילה הפשת, שנשת ישראל מתקדשת בקדשת המלך, וזהו שפטות (עשה) השיר יהיה לכם בלילה התקדש חג. בלילה התקדש חג דוקא. ברוך הוא לעולם אמן ואמן.

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתיכם מקרא קדש יהה לך ולגו' (במדבר כה). רבי שמעון פתח, (דברי הימים א ט) אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפטות אתה הארץ. אשר חילקם של אותם המשפטדים בתורה יום ולילה, שירודעים את דרכיו הקדוש ברוך הוא ונאחזים בשמו (כל יום). אויל לאותם שלא משבטדים בתורה, שהרי אין משבטדים בתורה, לא משבטדים בתורה, ולא נאחזים בו, לא בעולם זהה ולא בעולם הבא. מי שזכה בעולם הנה, זוכה בעולם הבא. שבח שגנו, (שיר) דובב שפתינו ישנים, אף על גב שהם באוטו עולם, שפטותיהם מרחשות שם תורה. בא ראה, עד עכשו הקריבו ישראל תפואת הארץ, תפואת הארץ וዳי.

ח' צי, עד השטא אקרים ישראלי יבראות הארץ, תפואת הארץ וዳי.

אקרים, בגין דכלא ביה אהקה, רiomא (ס"א ושמא) דיליה, אחד ודא, קשורא דכלא, ואמצעתה דכלא.

הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויעץ המים בתוך הגן, בתוך מפש, במציעות, ואחד בכל סטרין, ואתקשר ביה. ועל דא פסח ופסכות, והוא באמצעתה. בגין דאיו אמצעתה דכלא, ודא באמצעתה דאוריתא בהאי יומא, ולא יתר, שבחא דמיהמניתא, וקשורא דכלא. אמר רבי יהודה, בריך רחמנא דשאילנא, וזכינה להני מילוי.

אמר רבי יצחק, חדותא ושירה, זמיגין ישראל לשבחא לקודשא בריך הוא, בהאי שבחא דמשבחה ישראל בלילה דפסחא, דגנטה ישראל מתקדשת בקדושה דמלכא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ה) השיר יהיה לכם בלילה התקדש חג. כליל התקדש חג. דידיKa. בריך יי' לעולם אמן ואמן.

וביום (במדבר כה) הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לי' בשבעתיכם מקרא קדש יהה لكم וגוז'. רבי שמעון פתח, (דברי הימים א ט) אז ירננו עצי היער מלפני יי' כי בא לשפטות את הארץ. זכה חוליקיון דאיינון דמשתקדי באוריתא יממא ולילי, דידעין ארחות דקידשא בריך הוא, ואתהחדרן בשמיה (כל יומא). ווי לאינון דלא משתקדי באוריתא, הדא לית לוון חולקא בשמא קדיישא, ולא אתהחדרן ביה, לא בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתה. מאן דזכי בהאי עלמא, זכי בעלמא דאתה. דהכי תנינן, (שיר השירים ז) דובב שפתינו ישנים, אף על גב דאיינון בההוא עלמא, שפוגתיהו מרחשן תפמן אוריתא.